

gennemgående tema for langt de fleste indlæg. Den eneste karakteristiske undtagelse var de socialistiske landes indlæg, af hvilke det dog også — omend til tider kun indirekte — fremgik, at disse lande gerne havde set et videregående forbud.

Et særligt problem viste udkastets bestemmelser om afgrænsningen af forbudets geografiske anvendelsesområde sig at frembyde. Under anførelse af Brasilien og Mexico kritiserede samtlige latinamerikanske talere, samt repræsentanter for adskillige andre udviklingslande, at afgrænsningsbestemmelserne hvilede på reglerne i konventionen af 1958, som kun et mindretal af lande havde tilsluttet sig og derunder meget få udviklingslande. De færreste industrialiserede lande følte sig selv generet af de foreslåede afgrænsningsbestemmelser, men flere bl. a. Belgien og som nævnt Storbritannien gav udtryk for, at en enklere formulering ville have været at foretrække.

Det formelle spørgsmål om FN's permanente havbundsudvalgs kompetence med hensyn til behandlingen af en demilitarisering af havbundens rejstes af Ceylon, som varetager formandshvervet i nævnte udvalg. Ceylon hævdede, støttet af flere andre medlemmer af udvalget, herunder navnlig udviklingslandene, at udvalget måtte have lejlighed til at behandle traktatudkastet, inden der toges endelig stilling til det. Selv om adskillige lande i realiteten var imod det, heriblandt USA og USSR, blev havbundsudvalget indkaldt til en ganske kort ekstraordinær samling, som imidlertid ikke førte til nogen realitetsbehandling af udkastet.

Efterhånden som generaldebatten skred frem, blev det klart, at det foreliggende udkast ingen udsigt havde til at blive godkendt med et tilfredsstillende flertal. På den anden side var tiden for knap til, at der inden samlingens slutning kunne udarbejdes et andet udkast, som kunne påregne mere omfattende tilslutning. På denne baggrund besluttede de to ophavsmænd til udkastet — Sovjetunionen og USA — at undlade at introducere et resolutionsforslag om godkendelse af udkastet, men i stedet at forelægge et forslag om sagens tilbagevisning til CCD, jfr. stk. B.

3. *De amerikansk-sovjetiske drøftelser om en begrænsning af de strategiske våben (SALT).*

Som tidligere nævnt fremkom meddelelsen om, at Sovjetunionen og USA var enedes om datoen for indledelsen i Helsingfors af præliminære drøftelser om en begrænsning af de strategiske atomvåben samme dag, som I. udvalg gik over til debatten om nedrustningsspørgsmålene. Meddelelsen gjorde et betydeligt indtryk, og SALT blev omtalt i praktisk talt alle indlæg. Der blev givet udtryk for tilfredshed med, at de to lande var enedes om seriøst at drøfte det meget vigtige problem, som atomrustningskapløbet udgjorde. Bl. a. fra amerikansk side udtaltes det, at forhandlingerne hørte til de vigtigste, man havde deltaget i. Adskillige af de uforpligtede lande, herunder Irland og Sverige, gik ind for, at generalforsamlingen vedtog en opfordring til parterne om snarest at beslutte at indstille yderligere afprøvning og deployering af nye offensive og defensive atomvåben (moratorium). Bl. a. Argentina og Brasilien gik herudover ind for, at der etableredes den nøjeste forbindelse mellem SALT og CCD. SALT var ikke en sag, som kun vedrørte de to forhandlingsparter.

Flere socialistiske lande og bl. a. Danmark, Holland, New Zealand og Norge advarede mod at fremkomme med henstillinger til Sovjetunionen og USA, som kunne vanskeliggøre forhandlingerne. Irland udtalte, at SALT måtte foregå i absolut hemmelighed. I sit indlæg udtalte minister K. Helveg Petersen bl. a., at den danske regering var fuldstændig klar over, at forhandlingerne ville blive vanskelige, og at generalforsamlingen nok burde erindre sig dette og afstå fra at udarbejde detaljerede rekommandationer, som, hvor velmente de end måtte være, kunne virke hindrende for SALT. Stormagterne burde uforstyrret kunne fortsætte deres arbejde. I tilslutning hertil understregede ministeren, at SALT på den anden side ikke var en sag, som alene berørte de to stormagter, men at forhandlingerne tjente hele verdens interesser og indebar et ansvar over for verden som helhed.

Et af Argentina og flere andre uforplig-